

Sygn. akt VPa 213/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Krzysztof Głowczyński (spr.)

Sędziowie: SSO Andrzej Marek

SSO Jacek Wilga

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2013 roku ***w Legnicy***

na rozprawie

sprawy z powództwa S. D.

przeciwko (...)Spółka Akcyjna Oddział (...) w K.

o wydanie druku Rp - 7

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Lubinie

z dnia 24 października 2012 roku ***sygn. akt*** IV P 249/12

I. oddala apelację,

II. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego należnymi stronie pozwanej w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Lubinie wyrokiem z dnia 24 października 2012 r. oddalił powództwo S. D.przeciwko (...) S.A.Oddział (...) w K.o wydanie druku Rp-7, ze względu na skutecznie podniesiony przez stronę pozwaną zarzut, na podstawie art.117 par. 2 k.p.c. w związku z art. 300 k.p., jako przedawnione.

W apelacji od powyższego wyroku S. D. wskazał, że pracodawca nie informował go o terminie i sposobie odwołania pomimo, że w sprawie druku składał pisma kolejno w latach 2008, 2010 i 2012.

(...) S.A.Oddział (...) wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Strona pozwana wskazała, że roszczenie uległo przedawnieniu ze względu na fakt, że już w styczniu 2008 r. powód zwracał się o wydanie druku Rp-7, odpowiedź otrzymał w lutym 2008 r. i od tej chwili rozpoczął bieg 3-letni okres na wystąpienie do sądu ze stosownym roszczeniem o naprawienie wyrządzonej czynem niedozwolonym szkody.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew ocenie Sądu I instancji, żądanie wydania druku Rp-7 nie uległo przedawnieniu. Rozpoznawana sprawa jest sprawą z zakresu prawa pracy w rozumieniu art. 476 par 1 pkt 1 k.p.c., bowiem dotyczy roszczenia ze stosunkiem pracy związanego. Tym niemniej należy mieć na względzie istotny fakt, że zaświadczenie Rp-7, którego wydania powód się domaga, ma służyć tylko i wyłącznie do celów emerytalno-rentowych, gdyż tylko do takich celów druk ZUS Rp-7 jest wystawiany. W istocie zatem o ile sprawa jest z formalnego punktu widzenia sprawą z zakresu prawa pracy, to ze względu na przeznaczenie i cel zaświadczenia ma przede wszystkim bezpośredni wpływ na uprawnienia powoda w sferze jego uprawnień emerytalno-rentowych. Skoro zatem roszczenia z zakresu ubezpieczeń społecznych nie ulegają przedawnieniu, to należy uznać, że także pozostające w bezpośrednim związku z takimi sprawami żądanie o wydanie służącego do celów ubezpieczenia społecznego zaświadczenia o wysokości wynagrodzenia nie przedawnia się. Z tych względów Sąd Okręgowy nie podziela oceny, iż powództwo uległo przedawnieniu.

Trafnie Sąd Pracy wskazał na wynikający z art. 125 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu ubezpieczenia społecznego obowiązek pracodawcy wydawania pracownikowi zaświadczeń niezbędnych do ustalenia prawa do świadczeń i ich wysokości. Jednym z takich zaświadczeń jest zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach, wystawiane według wzoru ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, służące do ustalenia wysokości świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Na podstawie art. 116 ust. 5 wymienionej ustawy, do wniosku w sprawie o przyznanie prawa do świadczeń powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości, określone w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego. Takim rozporządzeniem jest aktualnie rozporządzenie MPiPS z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. nr 237, poz. 1412). Zgodnie z par. 21 tego rozporządzenia, środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Jak zatem wynika z treści cytowanego przepisu, zaświadczenie pracodawcy o wysokości wynagrodzenia nie jest jedynym dowodem na okoliczność wysokości przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty wynagrodzenia.

Z niespornych ustaleń faktycznych wynika istotny fakt, że niezbędną do wystawienia zaświadczenia Rp-7 dokumentację płacową i zasiłkową storna pozwana w trybie przepisów rozporządzenia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki z dnia 25 lipca 1984 r. w sprawie klasyfikowania i kwalifikowania dokumentacji oraz zasad i trybu przekazywania materiałów archiwalnych do archiwów państwowych (Dz. u. Nr 41, poz. 216) po 12 latach fizycznie zlikwidowała. Ta istotna okoliczność przesądza o tym, że właśnie ze względu na brak odpowiedniej dokumentacji, nie ze swej winy strona pozwana obiektywnie nie ma realnej możliwości wystawienia zaświadczenia.

Skoro zaświadczenie Rp-7 ma stanowić podstawę ustalenia wysokości emerytury powoda, to wysokość wynagrodzenia powód może wykazać także przedkładając bezpośrednio właściwemu organowi rentowemu przewidziane par. 21 rozporządzenia z dnia 11 października 2011 r., legitymację ubezpieczeniową lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia (umowę o pracę, angaże, świadectwo pracy). Na ich podstawie organ rentowy będzie zobowiązany do wydania w sprawie wysokości emerytury decyzji. O ile ustalenia takiej decyzji nie spełnią oczekiwań powoda, będzie miał możliwość wniesienia odwołania od niekorzystnej decyzji do Sądu i we wszczętym na skutek odwołania od decyzji ZUS postępowaniu S. D. będzie miał możliwość weryfikacji ustaleń ZUS.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. pozbawioną uzasadnionych podstaw apelację oddalił.